

Áldott, ki jó az Úr nevében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 2; 22; 23; 89:28-33;
János 10:11-15; Kolossé 1:16; Zsidókhöz 7:20-28

„A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett! Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemünk előtt” (Zsolt 118:22-23)!

A zsoltárok könyve tanúságot tesz Krisztus személyéről és szolgálatáról, a megváltási terv szerint végzett munkájának szinte minden aspektusát láthatjuk benne. Életének és munkájának előképeit, az arra vonatkozó bámulatos pontosságú jövendöléseket találjuk ebben az iratban.

A Zsoltárokból kinyilatkoztatott témák között van Krisztus istensége, fiúsága, engedelmissége, Isten temploma iránti féltő szeretete, az, hogy Ő a Jó Pásztor, elárultatása, szenvedése, a csontját nem törik meg, halála, feltámadása, mennybemenetele, papsága és királyi uralma. Mindez benne van a Zsoltárokból, hosszú évszázadokkal azelőtti jövendölésként, mielőtt testben megjelent volna.

Nem is csoda például, hogy amikor az emmausi úton Jézus a szolgálatáról beszélt a tanítványoknak, visszautalt a Zsoltárokra (Lk 24:44). Azt akarta, hogy bizonyítékot találjanak arra, ki is Ő valójában.

Íme néhány zsoltár, amelyek előképe Krisztusban teljesedett: Zsoltárok 24, 45, 72, 101 (a tökéletes Király és Bíró), Zsoltárok 88 és 102 (Isten szenvedő Szolgájának imái).

A zsoltárosok panaszaiban, hálaadásában, dicsőítésében, valamint igazságtételért és szabadulásért esdő kiáltásaiban visszhangzanak Krisztus imái, amelyeket a világ megmentéséért mondott.

AZ ÖNFELÁLDOZÓ ISTENI PÁSZTOR

Olvassuk el a 23. zsoltárt, valamint Zsolt 28:9, 78:52-53, 79:13, 80:2 és 100:3 verseit! Hogyan mutatják be ezek a részek az Úr és népe kapcsolatát?

Isten vezetését és megtartó gondoskodását, valamint a nép Istenre hagyatkozását emeli ki az a kép, hogy az Úr a Jó Pásztor, népének tagjai pedig legelőjének juhai. Közelségüket érzékelteti ez a hasonlat, ugyanis a pásztorok a nyájukkal együtt éltek, gondot viseltek minden egyes bárányról. Fontos, hogy a nyáj Istené, amit két szoros kötelék is biztosít: a teremtés (Zsolt 95:6-7; 100:3), valamint a szövetség (Zsolt 28:9; Zsid 13:20).

A Józsefet nyájaként vezető isteni Pásztor képe (Zsolt 80:2) talán Jákób áldására utal, miszerint Izrael Pásztora Isten, ezért hivatkozik hatalmas ígéreteire és áldásaira (1Móz 49:24).

A királyokat népük pásztorainak tekintették (2Sám 5:2), de valójában egyedül Isten méltó erre a címre, mert a legtöbb uralkodó nem ért fel a megbízatásához. Csak Jézus bizonyult méltónak, ezért nevezzük Jó Pásztornak.

Olvassuk el Jn 10:11-15 szakaszát! Mit mond itt Jézus önmagáról, mint Jó Pásztorról?

Az isteni Pásztor és nyája közötti meghitt kapcsolat abban is látszik, hogy a nyáj ismeri a Pásztor hangját (Jn 10:4, 27). A Közel-Keleten a pásztorok még ma is egyszerűen csak szólítják a bárányaikat, hogy különválassák az összekeveredett nyájukat. Mindegyik állat felismeri és követi saját pásztor hangját.

Isten nyája időnként különböző megpróbáltatások miatt szenved, ezeket Isten nemtetszése, elfordulása jeleként értik, ám a Jó Pásztor sosem hagyja magukra eltévelyedett bárányait, hanem megkeresi és megmenti őket. Nagyszerű képet ad ez Istennek a népével való kapcsolatáról. Meghalni is kész juhaiért (Jn 10:11, 15), de paradox módon Ő lett az áldozati Bárány is (Jn 1:29). Jézus kijelentette, hogy más akolból is kihívja bárányait, egy nyájba gyűjti őket (Jn 10:16).

Hogyan élvezhetjük naponta annak az előnyeit, hogy Jézus a Jó Pásztor?

A SZENVEDŐ MESSIÁS

Olvassuk el a 22. zsoltárt és Zsolt 118:22 versét! Hogyan bántak a Messiással éppen azok, akiknek a megmentéséért jött el?

Több zsoltár is megszólaltatja a szenvedő Messiás teljes elhagyatottságának gyötrő érzéseit (pl. Zsoltárok 42, 88, 102). A 22. zsoltár kifejezetten messiási prófécia, ugyanis több részletét nem lehet történelmileg Dávid királyhoz kötni, viszont tökéletesen illenek Krisztus halálának körülményeire. Krisztus Zsolt 22:2 szavaival imádkozott a kereszten (Mt 27:46). Magára vette az egész világ bűneit, ezért szakadt el Atyjától, ami hatalmas gyötrelmet jelentett számára. Ez csak a szoros kapcsolatuk, példa nélküli egységük mértékével mérhető (Jn 1:1-2; 10:30). Azonban még a felfoghatatlan szenvedés mélysége sem törhette meg az Atya és a Fiú egységét. Teljes elhagyatottságában Krisztus feltétel nélkül Atyjára bízta magát, legmélyebb kétségbeesése dacára is. „Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számláltatott« (Ézs 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének féltelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 660. o.). A fenyegető állatok, erős bivalyok, ordító oroszlánok, ebek képeivel érzékelteti a zsoltáros az emberek kegyetlenségét és gyűlöletét, amivel utolsó óráiban Krisztusra törtek, akit a 22. zsoltár az ártalmatlan és védtelen féreghez hasonlít. Ez a szakasz bámulatos pontossággal jövendölte meg a gúnyolódó tömeg gonosz megjegyzéseit, amelyekkel csúfolták Jézus Atyjához szóló szavait (Zsolt 22:2, 9; Mt 27:43), valamint azt is, hogy a katonák megszórták ruháin (Zsolt 22:19; Mt 27:35). Aligha értették az emberek, hogy a „féreg”, akit el akartak taposni lesz a Templom „szegletköve”, ami megtartja annak alapját (Zsolt 118:22). A megvetett Messiás azonban a halálból való feltámadása után Isten népének Megváltója lett (Mt 21:42; ApCsel 4:10-12). Krisztus elszenvedte az emberek elutasítását, Isten azonban megdicsőítette a Fiát, Őt tette lelki temploma élő Szegletkövévé (Ef 2:20-22; 1Pt 2:4-8). Akik megvetik ezt a Követ, az üdvösség Isten által kijelölt módját, azok számára az ítélet eszköze lesz (Ézs 8:14; Mt 21:44).

A kereszten Jézus minden egyes bűnért megfizetett, amit valaha elköveltél. Érted szenvedett. Hogyan kell ennek az életedre hatnia?

HŰSÉGES A SZÖVETSÉGÉHEZ

Olvassuk el Zsolt 89:28-33, 39-47 és 132:10-12 verseit! Mi a dávidi szövetség lényege? Mi fenyegette?

A szövetségben Isten örök támogatást ígért Dávid vonalának, valamint népének jólétet (2Sám 7:5-16; Zsolt 89:2-5, 20-38; 132:12-18). Isten ünneplés fogadalma és a király Isten iránti hűsége volt az alapja a szövetség tartóságának. Csakhogy még az istenfelő királyok, mint Dávid sem voltak mindig hűségesek az Úrhoz. A 89. zsoltár kesereg a szomorú valóság felett, ami látszólag arra mutat, hogy oda lettek a dávidi szövetség dicsőséges ígéretei. Vajon Isten egészen elhagyta volna Izraelt? Minden remény elveszett? A válasz természetesen az, hogy *Nem!*

Isten haragja valóban kifejezi az isteni ítéletet (Zsolt 38:2; 74:1), de nem tart örökké, örök szeretetével az Úr megbocsátja az emberek bűneit, ha megtérnek. Azonban amíg tart haragja vétkező népe iránt, az igen komoly. Az emberek érzik engedetlenségük keserű következményeit, felméri bűneik súlyát (Zsolt 89:39-47), mégis azt kérdezik: „*Meddig?*” Ezzel arra utalnak, hogy Isten haragja nem állandó (Zsolt 89:47). Új remény fakad abból, hogy újólapon megbizonyosodnak Isten hűségéről, aki „megemlékezik” kegyelméről (Zsolt 89:48, 51). Röviden tehát: ugyan a szövetség emberi oldala megbukott, a nép mégis megnyugodhatott Isten szándékainak változatlansága ígéretében a Messiás miatt, aki megtestesíti Izrael és az egész világ igazságát, üdvösségét. Vagyis végül Isten győzedelmeskedik, örökre megalapítja országát, de csakis Jézus, nem pedig a nép miatt. Jézus Krisztus a Messiás, Dávid Fia (Mt 1:1; Zsid 1:8), „*az elsőszülött minden teremtmény előtt*” (Kol 1:15, RÚF). Ez utalás Zsolt 89:28 versére: „*Én meg elsőszülöttemé teszem őt, és feljebbvalóvá a föld királyainál*” (ÚRK). Dávidot, Krisztus előképét nevezi ez a vers Isten elsőszülöttének.

Világos, hogy az „elsőszülöttség” nem Dávid biológiai státuszára utal, hiszen a szülei nyolcadik fia volt (1Sám 16:10-11). Hasonló a helyzet Jézus esetében is. Ez a cím különleges megtiszteltetését és tekintélyét jelzi (Kol 1:16, 20-22). Isten királlyá tette az egész világ felett, amikor a halálból feltámasztotta (ApCsel 2:30-31).

Olvassuk el Kol 1:16, 20-22 verseit! Mit tanít ez a szakasz Jézusról, arról, amit értünk tett? Milyen ígéretet találunk ebben személyesen magunkra nézve?

PÁRATLAN HATALMÚ, ÖRÖK KIRÁLY

Olvassuk el a 2. zsolnárt, továbbá Zsolt 89:5, 14-18, 110:5-6 verseit! Mit tudunk meg ezekből a részekből Krisztusról, mint Királyról?

Isten bemutatása a Messiás Atyjaként a király megkoronázását idézi, amikor Isten a szövetségébe fogadta a királyt (Zsolt 2:7; 89:27-29). Zsolt 2:7 előre tekint Krisztus feltámadására és felmagasztaltatására, mint az új, örök szövetségnek és Krisztus királyi papságának hajnalára (ApCsel 13:33-39; Zsid 1:5; 5:5). A Messiás Isten jobbján ül, páratlan tisztelet és tekintély övezi (Zsolt 110:1; ApCsel 7:55-56). „Továbbá az Úr és a »felkent« (a Messiás) közötti kapcsolat még arra is utal, hogy az Úrral kívánják azonosítani a dávidi Messiást... Amennyiben az Úr foglal helyet az Atya jobbján, akkor Ő a Messiás, aki szintén a jobb oldalon jelenik meg [lásd Zsolt 110:1, 5]” (Jacques Doukhan: *On the Way to Emmaus*. Clarksville, MD, 2012, Lederer Books, 26-27. o.).

Végül Krisztus abszolút győzelmet arat ellenségei felett. Az ellenségek „számmollyá” tételének képe ókori közel-keleti királyok szokását tükrözi, amikor legyőzött ellenségeik nyakára tették a lábukat, ezzel mutatva teljes uralmukat felettük. Krisztus pálcája azonban itt nem a megfélemlítés eszköze (Zsolt 2:9; 110:2).

A botot (vesszőt) eredetileg a törzsi vezetők vitték, törzsük szimbólumaként (4Móz 17:2-10). Krisztusnál Sion pálcája van, mert Sion népét képviseli. Pálcája az isteni ítélet jelképe, amely véget vet a gonoszság uralmának, Krisztus egyeduralmát ábrázolja (Jel 2:27; 12:5). Még a gonosz királyok is kapnak lehetőséget, hogy megtérjenek és behódoljanak a Messiás előtt (Zsolt 2:10-12). Krisztus végső győzelmének szemléltető leírását Dániel 7. fejezetének advent előtti jelenetében találjuk, ami leírja: utána következik az ítélet, „*hogy igazságot szolgáltasson a Magasságos szentjeinek*” (Dán 7:22, ÚRK). Krisztus megalapítja országát, „*Királysága örökkévaló királyság lesz*” (Dán 7:27, ÚRK), a kereszt miatt ennek az ígérete biztos. Áldás hangzik mindenkinek, aki a Királyban bíz, a nép örül a Messiás korlátlan, igazságos uralmának (Zsolt 2:12; 89:16-18).

Milyen jó tudni, hogy igen, végül a jó legyőzi a gonoszságot, igazságot szolgáltató, örökre eltűnik a fájdalom és a szenvedés! Hogyan vigasztal ez az igazság most, amikor emberi szemszögből nézve úgy látszik, hogy virul a gonoszság?

ÖRÖKÖS PAPSÁG MELKISÉDEK RENDJE SZERINT

Olvassuk el Zsolt 110:4-7 verseit! Miért egyedülálló Krisztus papsága? Minek a reményét adja?

Isten örökké tartó királysággal (Zsolt 110:1-3) és mindenek felett álló, Melkisédek rendje szerinti papsággal (Zsolt 110:4-7) ruházta fel a Messiást. Szavát ünnepélyes ígérettel pecsételi meg (Zsid 6:18). Megesküszik, hogy nem tér el ígéretétől, miszerint kegyelme jeleként tökéletes papot ad nekünk. Bűneivel és nyílt lázadásával a nép folyamatosan ingerli Istent, hogy hagyja magukra őket, de esküje változhatatlan, garantálja kegyelmét, ezért visszavonja a megtérő népre kimondott ítéletét (2Móz 32:14; Zsolt 106:45).

Az isteni eskü egy újszerű elemet ad a dávidi szövetséghez azzal a kijelentéssel, hogy a Messiás egyben Király és Pap is (Zsolt 110:4). Izrael királyai soha nem tölthettek be lévita papi tisztet (4Móz 8:19; 2Krón 26:16-21). Amikor a Szentírásban királyok vagy mások áldozatot mutattak be, ez azt jelenti, hogy paphoz vitték az áldozatukat, aki azután bemutatta azt. A 110. zsoltár különválasztja a Messiás Királyt Izrael többi királyától és papjától. Krisztus örök papsága Melkisédek rendje szerint való, aki Sálem királya és „*a Magasságos Istennek papja*” volt (1Móz 14:18-20). Az Ószövetség másutt nem tesz említést arról, hogy Dávid vagy más izraelita király pap is lett volna Melkisédek rendje szerint, csak a 110. zsoltár. Világos, hogy ez a zsoltár egy különleges királyra utal Izrael történelmében, aki egyben pap is.

Zsid 7:20-28 szakasza értelmében mi a jelentősége Krisztus mindenek felett álló papságának?

Krisztus az isteni Király és örökkévaló Pap minden emberi pap és király felett áll, ezért lehet reménységünk. Az Ő szövetsége különb, mert Isten esküje az alapja, nem emberi ígéret. A mennyei szentélyben végzi szolgálatait, a bűn és a halál nem fog rajta, mint az emberi papokon, ezért örökké közbenjárhat népéért, képes megmenteni őket. A tökéletes és könyörülő Papnak, Krisztusnak a békéltető munkája állandó bizonyosság népe számára, hogy Isten színe előtt van (Zsid 6:19-20). Krisztus királyi papsága eltörli a gonoszság uralmát, nemcsak az emberi szívekben, hanem az egész világon. Isten megtartja a 2. zsoltár ígéretét, miszerint Krisztus Jézus királyi ítélete alá rendel minden nemzetet és királyt (Zsolt 2:6-9; 110:1-2, 5-6). Maradékalan engedelmisséggel és bizalommal tartozunk Jézusnak, a nagy-szerű királyi papnak!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” c. fejezet, 11-18. o.

A *Zsoltárok könyve* Krisztus imáival és a róla szóló imádságokkal egyedülálló kinyilatkoztatást ad annak személyéről és megváltói szolgálatáról, aki „*Velünk az Isten*” (Mt 1:23). Jézus „*Velünk az Isten*”, amikor az elhagyatottság és szenvedés küzdelmes imáit mondja, amikor igazságért és szabadságért kiált. Jézus „*Velünk az Isten*”, mert nem hagy magunkra elveszettségünkben és kétségbeesésünkben, hanem megmutatja a diadalmas hit útját. Örökkévaló Pap és Király lett az érdeklődésünkben, hogy megszabadítson a bűn örök kárhozataától. Krisztusban, a tökéletes dávidi Királyban új módon teljesülnek Isten komoly ígéretei a megváltásra vonatkozóan (2Kor 1:20).

„Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lényé pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmelkedni tudjunk. Krisztus volt az, aki a Hóreb-hegyi csipkebokorból így szólt Mózeshez: *»VAGYOK AKI VAGYOK«*... *»Így szólj Izrael fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok«* (2Móz 3:14). Ez volt Izrael szabadulásának záloga. Amikor mint *»emberekhez hasonló«* (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: *VAGYOK*. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki *»megjelent testben«* (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: *»Én vagyok a jó Pásztor«* (Jn 10:11). *»Én VAGYOK amaz élő Kenyér«* (Jn 6:51). *»Én VAGYOK az út, az igazság és az élet«* (Jn 14:6). *»Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön«* (Mt 28:18). Én VAGYOK minden ígéret biztosítója. Én VAGYOK, ne féljete!” (i. m. 16. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan mutatta be Isten megingathatatlan szövetségi hűségét a nép hűtlensége dacára is? Milyen megerősítést jelent ez küzdő gyermekeinek ma?
- 2) Krisztus egyedi, Melkisédek rendje szerinti különbségei alapján hogyan erősíti az üdvbizonyosságot Isten népe körében?
- 3) Az evangéliumokból látjuk, hogy Jézus Krisztusban teljesült a Zsoltárok számos messiási proféciája. Hogyan példázza ez is Isten Igéjének megbízhatóságát? Miért fontos ellenállni minden olyan nézetnek, ami gyengíti bizalmunkat a Szentírásban?
- 4) „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön*” (Mt 28:18). Milyen vigaszt találunk Krisztusnak ezekben a szavaiban? Hogyan vonatkoztatjuk ezt a saját helyzetünkre?

ZUBOR ISTVÁN: IMA

Minden előtt és minden mögött,
kunyhók és paloták fölött,
Te mindenütt vagy, Uram!
Az én kicsi földi utam
látod-e? Hiszen fénytelen!
Látod-e Uram a szívem?

Láttad-e szürke éveim,
a bűneim, a vétkeim,
sok gyengeségemet?
Találhatsz-e mentségeket
számomra? Vétkeim nagyok,
de mit tegyek...? Ilyen vagyok...

Uram, most Hozzád fordulok!
Útkereszteződésnél vagyok,
Igazíts el Uram!
Hogy hátralévő kis utam
a Te szolgálatodra legyen,
És Téged dicsérjen énekem...!

Úgy kérlek Uram: most szeress!
Te teremtettél! Ó, keress
szívedben nékem helyet...!
S adj tiszta, boldog éveket,
hogy míg e földön élnem lehet,
dicsérhessem a Te neved!